

Година I.

Солунъ, 31 Януарий 1909 г.

Брой 3.

НАРОДНА ВОЛЯ

ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКАТА НАРОДНА ФЕДЕРАТИВНА ПАРТИЯ.

АБОНАМЕНТЪ ВЪ ПРЕДПЛАТА:

	За год.,	6 м.,	3 м.
За Османската Империя . .	30 гр.,	15 гр.,	8 гр.
За странство	42 " 20 "	20 "	10 "

Абонаментитѣ почватъ на 1-во и 15-то число на мѣсеца.
Ръкописи не се връщатъ. — Единъ брой 20 пари.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ СЕ ПРЕДПЛАЩА:

На 1-ва страница 4 гроша на редъ; на II-ра стр. 3 гр. на редъ; на IV стр. 1 гр. на редъ за първо обявление; за повече по споразумѣние.
Малки обявления на 4-та страница отъ 20 думи 2 гр., за четирикратно публикуване 5 гроша.

Адресъ: Rédaction «Narodna Volia» à Salonique.

ИЗЛИЗА ВСЪКА СЪБОТА.

Тъй
ваше
про-

Нашата национална политика.

ията
иятъ

(„Привилегии“ или равноправие).

ичес-
то
едж-
ство

аче,
кто

зе-
оса,

дно
ино-

ече,
осъ

ото
ция

есъ
ки-

ца-
ди,

ата

Нашитѣ патентовани „патриоти“ винаги сж се прѣдставлявали като призвани отъ провидението месии, чиято главна задача въ живота била грижата за интереситѣ на „българщината“. Отъ „обичьта“ къмъ „българщината“ тѣ създадоха единъ особень занаятъ, и то доста доходенъ, извѣстенъ подъ името „патриотстване“. Съ този занаятъ подъ редъ и въ едно и сж-що врѣме сж се занимавали мнозина „родолюбци“ и „отечестволюбци“, въ лицето на отдѣлни личности и цѣли корпорации. Такива бѣха „върховиститѣ“, „индигенитѣ“ и сега прѣдставителитѣ на българскитѣ „патриотически клубове“. Най-гнусятѣ

ре
но
гр
зн
он
ве
ти
„с
тѣ
В
кр
би
в
но
на
ка
ж
се
го
на
се
ш
ет
се
на

еде- типове в България, като С. Шанговъ, П. Генадиевъ, С. Радевъ, Д. Ачковъ, известни само съ своите прѣстѣлни дѣла, сж минавали едновременно и за най-големите „патриоти“, за които великия български поетъ-революционеръ Хр. Ботевъ казваше:

„Патриотъ е, душа дава
За наука, за свобода,
Но не своята душа, братя,
А душата на народа“.

Разбира се, че противъ чистото чувство на обичъ къмъ своя народъ и родина ние нищо не можемъ възрази. Напротивъ, това чувство, тази любовъ може само да се уважава. Ние сме противъ търговията, противъ мръсната търговия, която се е правила и продължава да се прави съ чувствата на отоманскитѣ българи отъ наши и чужди гости. Противни сме така сжщо и на онѣзи пакостни пжтища, които патентованитѣ патриоти сочатъ на българския елементъ въ благородното му стрѣмление къмъ равноправие и единство. А знае се, какво най-силното оръжие на българскитѣ патриоти противъ насъ е аргумента, че ние сме противници или по-точно — прѣдатели на българскитѣ национални интереси. Да видимъ, прочее, кой по-правилно схваща тѣзи интереси и кой дава по-вѣрни и по-сигурни срѣдства за тѣхната защита.

Казвали сме го много пжти, ще го повторимъ и сега, че ние, като привърженици на широкото демократическо управление, сме и ще останемъ до край патризани на пълното национално равноправие. Притѣснението, отъ кждѣто и да иде и въ каквато форма да се проявява то, е противно на нашия демократически духъ. Затова и ние сме се борили съ оръжие въ ръка и ще продължаваме тази борба съ всички легални срѣдства, които ни гарантира новия режимъ, за тържеството на пълното национално, религиозно и политическо равноправие на всички отомански граждани. Басня, не, — най-низка шарлатания е слѣдователно онази широкоразпространявана версия отъ българскитѣ патриоти, че ние сме били противъ „българщината“, противъ равнитѣ права на българския елементъ. Всички наши приятели, отъ най-крайнитѣ до най-умѣренитѣ сж били и си оставатъ отчаяни привърженици на принципа за пълното равноправие на различнитѣ националности, населяващи широката и пѣстра Отоманска държава. За доказателство на тази своя мисль ние можемъ съ най-големъ смѣлость да посочимъ на всичко писано и говорено до сега отъ всички наши сичуственници. Равни права за всички — ето нашето основно начало.

Но ако това е така, то пита се, отъ кждѣ черпатъ аргументи нашитѣ противници отъ патрио-

тическия орденъ, за да могатъ да достигатъ до прѣстѣлната нахалность да ни наричатъ прѣдатели на „българщината“, когато интереситѣ на тази българщина сж били винаги близки до сърцето ни?

Първиятъ аргументъ на нашитѣ противници сигурно произтича отъ факта, че приемаме какво интереситѣ на българитѣ не сж и не могатъ да бждатъ въ протворѣние съ интереситѣ на другитѣ нации и че „националнитѣ привилегии“ не сж цѣлѣбата билка на националнитѣ разли. Ние сме противъ привилегиятѣ, защото сме, както вече казахме на нѣколко пжти, за пълното национално равноправие. А знайно е, че тамъ кждѣто има равноправие и дума не може да става за привилегии. И именно българитѣ като една отъ слабѣйтѣ нации, иматъ най-големъ изгода отъ този принципъ, тъй като, ако почнатъ да се запазватъ досегашнитѣ или раздаватъ нови привилегии, то нѣма да бждатъ тѣ, които ще взематъ най-големия пай отъ тѣзи „привилегии“. По слабѣйтѣ нации, както и слабѣйтѣ класи могатъ да получатъ своитѣ права, само когато тѣзи права бждатъ общи за всички нации и класи.

Патентованитѣ български патриоти сж за „привилегиятѣ“. Мжчно имъ става, обаче, когато по-силнитѣ нации запазватъ тѣзи привилегии за себе си. Ето защо и тѣхнитѣ позиции сж слаби, а тѣхния гласъ нерѣшителенъ. Напротивъ, нашата критика противъ националното безправие е рѣзка, защото ние по принципъ сме противъ всѣкакви национални привилегии. Затова и нашата борба не е насочена къмъ и воюване на „привилегии“, а за тѣхното унищожение. А само на тази почва биха могли да се обединятъ усилията на всички онѣзи елементи, които се въодушевяватъ отъ свѣтлата идея за общото народно добруване, за прѣмахването на онѣзи национални неравенства, които сж служили до сега за главенъ източникъ на кървавитѣ национални борби, отъ които, не по малко отъ другитѣ, е страдалъ и българския елементъ.

Така че искането за прѣмахването на привилегиятѣ е единственото правилно разрѣшане на въпроса за националното равноправие, за което отъ толкова дълго врѣме жадува българското население.

Другиятъ аргументъ противъ насъ, изтъкванъ съ демонско злорадство, се състои въ това, че ние сме били противъ обединението на българския елементъ.

Кой е противъ обединението, ние или продажитѣ български патриоти — на този въпросъ ще дадемъ отговоръ въ идущия брой.

Федералистъ

Нашата национална политика.

Националното обединение.

Въ първата частъ на тази статия (вижъ бр. 3) показахме голѣмитъ прѣимущества на нашето искане „равноправие на нациитѣ“, прѣдъ искането на патриотитѣ за нѣкакво си запазване на „придобити привилегии“. Сега пъкъ ще се опитаме да покажемъ какъ може да се постигне националното обединение, за което толкова много обичатъ да декламиратъ патентованитѣ защитници на „българщината“.

Противъ обединението на нациитѣ нищо не може да се възрази. То е едно естествено стремление, което е намирало и продължава да намира най-горещо съчувствие въ срѣдата на демократическитѣ тежнения въ всички страни. И нашата партия, като партия на широкия демокра-

нашият либерализъм, стои ръшително на страната на идеята за националното обединение на разпокъсаните балкански нации. Стойките на тази позиция, ние сме и за обединението на българската нация. Но какъ и подъ каква форма може да стане това обединение — по тѣзи два въпроса ние сме въ рѣзко противорѣчие съ понятията на българския шовинистически патриотизъм.

Знае се, че нито една отъ балканските нации не е напълно обединена. Така напр. отъ 8 мил. сърби само 3 милиона се чувствуватъ обединени и то въ 2 отдѣлни държави — Сърбия и Черна Гора; петътъ милиона сърби сж вънъ отъ границитѣ на сръбскитѣ национални държавици. Сжщо така и отъ нѣколкото милиона гърци само 2 и половина милиона сж въ гръцкото кралство.

Българитѣ, по отношение своето национално сплотяване сж най-добъръ поставени. Почти три четвърти отъ всички българи сж въ самостоятелното българско княжество.

Така че почти всички народности се чувствуватъ ненапълно обединени. Отъ тукъ и тѣхното стрѣмление къмъ измѣнение досегашната карта на Полуострова. Това стрѣмление се е проявявало особено силно въ Македония и по отношение нея.

Спородъ българското патриотическо мнѣние, обединението на българския елементъ могло да се завърши само когато по силата на нѣкакви си исторически и фактически права, Македония и Одринско се присъединели къмъ България. Ето защо и обединението на българитѣ почна да се олицетворява въ царската корона. И подъ знамето на тази идея се извършиха нечувани политически и финансови безчинства. И слѣдъ като се смъкна отъ гърба на свободнитѣ българи всичко, което можеше да се смъкне, обединението, което проектираха патриотитѣ, не мръдна ни крачка напредъ. Българскиятъ елементъ си остава разединенъ и до сега. А да се слѣдва досегашния пътъ, показванъ отъ българския монархизъмъ и стрѣвнъ национализъмъ, е все едно да се нанася най-тежъкъ ударъ на българското единство, за което ние милѣемъ, борили сме се до сега и ще се боримъ за въ бъдаще.

Тукъ ние нѣма да изброяваме всички пакости, които донесе водената до сега национална политика. За насъ е достатъчно само като констатираме пълно о безплодие на тази политика. Да мислимъ, че ще се обединимъ съ своитѣ еднородни отататъкъ Рила и Родопитѣ, като ратуваме за присъединението ни къмъ България — това е вече равно сям да копаемъ собствения си гробъ, да подриваме основитѣ на нашето историческо единство.

И дѣйствително, какъ бихме могли да присъединимъ Македония къмъ България, когато въ

нашето отечество не сме само ние българитѣ. Че тукъ отъ вѣкове, до насъ и заедно съ насъ живѣятъ два пѣти повече отъ насъ, или въ всѣки случай не по-малко отъ насъ небългари. Какъ тогава може да стане нашето обединение, когато противъ него ще се яви една сила два пѣти по-голяма отъ насъ. Че ако е справедливо за насъ, отъ гледището на нашето единство, да искаме присъединението къмъ останалитѣ българи, не е ли еднакво справедливо и законно и противодѣйствието на небългарскитѣ елементи? Съ какво право ние можемъ да противопоставимъ нашитѣ интереси на интереситѣ на нашитѣ съотечественици и да се сърдимъ за тѣхното противодѣйствие на нашитѣ стрѣмления?

Запазвайки за себе си правото да работимъ за своето национално единство, нека никогда да не отказваме сжщитѣ права и на другитѣ небългарски елементи. Стойките на тази почва, ние считаме всѣко стрѣмление да се обедини нашата нация, като се разединяватъ другитѣ, за незаконно стрѣмление, което може само да пакости на нашето собствено дѣло. Ето защо и обединението на българитѣ подъ скиптъра на нѣкакви си „царе на всички българи“ е една илюзия, ползуваща само търговцитѣ съ народното дѣло, но не и самия народъ.

Обединението на българитѣ, по наше дълбоко убѣждение, може да се постигне само като частъ отъ общото обединение на балканскитѣ държави и Турция. Асѣновското царство ще се възвърне тогава, когато ще се възвърне великото Душановско кралство и още по-великата Византийска империя. Но ако старото, отдавна загиналото не може вече да се повърне, то отъ това съвсѣмъ не слѣдва, че и нашето бъдаще ще бѣде все тъй лошо, както е настоящето. Съвсѣмъ не. Идеята за националното обединение на балканскитѣ народи и тѣхното равноправно участие въ културния и политически напредѣкъ на Балканитѣ е идея реална. Тя ще се осъществи въ едно недалечно бъдаще. За това ние ще работимъ съ всички сили. И ще работимъ съ пълното съзнание, че тя ще се осъществи не чрѣзъ борбата на балканскитѣ държави и не подъ царскитѣ корони, а чрѣзъ споразу мѣнието на балканскитѣ народи и тѣхното сливане въ една обща федеративна държава.

И така, първия начинъ за националното обединение, който се поддържа отъ стрѣвния национализъмъ, е безрезультатенъ; той прѣдизвикваше братоубийствени тѣ борби и подигаше престижа на духовния и свѣтски монархизъмъ. Вториятъ начинъ, поддържанъ отъ насъ и всички партизани на балканското единство, безъ кърви и прахостничество на народнитѣ богатства ще допринесе хиляди пѣти повече за националното ни единство, отъ това що ни донесе водената до

Стр. 2.

сега отъ патентованитѣ патриоти
политика на националенъ ава-
нтюрнзмъ.

Федералистъ.
